

UZASADNIENIE

D. M. został oskarżony o to, że w dniu 21 marca 2015 roku o godzinie 13:00 w miejscowości R., ulica (...), będąc w stanie nietrzeźwości w stężeniu 1,45 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, jechał jako kierujący samochodem marki V. (...) o nr rejestracyjnym (...), **tj. o czyn z art. 178a § 1 kk.**

Sąd Rejonowy w Radomsku wyrokiem z dnia 26 maja 2015 roku w sprawie VI K 188/15 uznał oskarżonego D. M. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu przyjmując, że miał on miejsce w S., gmina R. i za to:

- na podstawie art. 178a § 1 kk wymierzył karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,
- na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk warunkowo zawiesił wykonanie kary pozbawienia wolności na okres próby 2 lat,
- na podstawie art. 71 § 1 kk wymierzył 120 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 10 złotych,
- na podstawie art. 42 § 2 kk w zw. z art. 4 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 3 lat,
- na podstawie art. 49 § 2 kk w zw. z art. 4 § 1 kk zobowiązał oskarżonego do zapłaty kwoty 200 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej tytułem świadczenia pieniężnego,
- na podstawie art. 63 § 2 kk zaliczył na poczet zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 21 marca 2015 roku,
- zasądził od oskarżonego kwotę 240 złotych tytułem opłaty oraz kwotę 70 złotych tytułem zwrotu wydatków poniesionych w postępowaniu pierwszoinstancyjnym.

Wyrok ten zaskarżył oskarżony D. M. w części dotyczącej orzeczenia o środku karnym.

Apelacja wywiedziona została z podstawy prawnej art. 438 pkt 4 kpk i zarzuciła rażąco niewspółmierność orzeczonego w stosunku do oskarżonego środka karnego w postaci 3 letniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w strefie ruchu lądowego wynikającą z niedostatecznego uwzględnienia okoliczności popełnienia zarzucanego oskarżonemu czynu.

W konkluzji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie zwrotu oskarżonemu prawa jazdy kategorii A,C,E przy zatrzymaniu prawa jazdy kategorii B na okres jednego roku. Na rozprawie apelacyjnej skarżący ograniczył konkluzję do wniosku o złagodzenie zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna.

Nie sposób zgodzić się z twierdzeniem apelującego, że 3 letni wymiar zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych jest nazbyt wygórowany.

Mając na względzie ogólne dyrektywy wymiaru środków karnych oraz ich funkcję prewencyjną oraz wychowawczą, jako słuszne ocenić należało orzeczenie wobec oskarżonego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat. W ocenie Sądu Okręgowego tak ukształtowany środek karny uświadomi oskarżonemu wagę naruszonych przez niego reguł bezpieczeństwa w ruchu drogowym i wdroży go do ich przestrzegania w przyszłości.

W realiach niniejszej sprawy nie sposób pominąć tego, że stan nietrzeźwości oskarżonego w czasie popełnienia czynu wynosił aż 1,45 mg/l. Oskarżony więc, aż przeszło pięciokrotnie przekroczył próg stanu nietrzeźwości określony w art. 115 § 16 kk. Poza tym zdecydował się prowadzić samochód bezpośrednio po spożyciu alkoholu. Wykazał się zatem skrajną nieodpowiedzialnością oraz rażącym lekceważeniem zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

Powyższe okoliczności uniemożliwiały orzeczenie wobec oskarżonego zakazu w niższym wymiarze aniżeli orzeczony przez Sąd pierwszej instancji. Fakt, że oskarżony nie był do tej pory karany nie był wystarczający aby czasokres przedmiotowego zakazu obniżyć. Został on bowiem dostosowany do okoliczności popełnienia przypisanego oskarżonemu czynu, jego stopnia społecznej szkodliwości oraz z uwzględnia cele zapobiegawcze.

Także przyznanie się oskarżonego do winy nie przekonało o potrzebie orzeczenia zakazu w niższym rozmiarze. Przeciwwagą dla postawy jaką oskarżony prezentował w toku procesu jest przecież jego naganne i lekkomyślne zachowanie – będące przedmiotem osądu - i orzekany zakaz ma być sprawiedliwą reakcją na ten właśnie występki. Oskarżony nie może oczekiwać od sądu, że ten - kosztem reguł wymiaru kary i wymogów w zakresie zapewnienia realizacji jej celów - zmniejszy dolegliwość środka karnego, który przecież był konsekwencją jego bezprawnego zachowania. Tak więc niekaralność oskarżonego oraz jego przyznanie się do winy nie mogły stanowić samodzielnej podstawy do orzeczenia zakazu w niższym rozmiarze.

Decydującego znaczenia dla złagodzenia oskarżonemu zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych nie ma również okoliczność, iż 3 letni okres zakazu pociągnie za sobą utratę pracy i pogorszenie się sytuacji majątkowej oskarżonego. Nie można zapominać, że, wykluczenie z ruchu drogowego oskarżonego jest konsekwencją tego, że okazał lekceważenie dla obowiązujących w ruchu drogowym reguł ostrożności i ciężącego na nim jako kierowcy obowiązku bezwzględnej trzeźwości. Oskarżony, jako uczestnik ruchu, miał świadomość obowiązujących go zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym, a mimo to nie powstrzymał się od prowadzenia samochodu w stanie nietrzeźwości. W związku z takim zachowaniem oskarżony winien się liczyć z nieuchronnością kary. Tymczasem konieczność poniesienia kary zawsze stanowi pewną dolegliwość wpływającą na tok życia sprawcy.

W ocenie Sądu Okręgowego oskarżony zasługuje na 3 letni zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych. Taki wymiar zakazu uwzględnia wszystkie okoliczności związane z popełnieniem czynu, jak również okoliczności związane z osobą oskarżonego, a tym samym spełni swe cele w zakresie prewencji indywidualnej i w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Będzie przy tym stanowił dla oskarżonego wymierną i odczuwalną dolegliwość wpływającą na zmianę jego postawy i skłaniającą go do przestrzegania w przyszłości społecznie akceptowanych norm zachowania.

Z powyższych względów orzeczono jak w części dyspozytywnej wyroku.